ฉบับ 2 ภาษา Thai-English

A Christmas Carol

วรรณกรรม CLASSICS ของโลก

คืนปาฏิหาริย์วันคริสต์มาส

ชาร์ลส์ ดิกเกนส์ : เขียน อาริตา พงศ์ธรานนท์ : แปล

ARROW

A CHRISTMAS CAROL

คืนปาฏิหาริย์วันคริสต์มาส

ฉบับ 2 ภาษา Thai-English

ARROW

คืนปาฏิหาริย์
วันคริสต์มาส

A CHRISTMAS CAROL

ชาร์ลส์ ดิกเกนส์ : เขียน
อาริตา พงศ์ธรานนท์ : แปล

คืนปาฏิหาริย์วันคริสต์มาส

A Christmas Carol : A Ghost Story of Carol

ชาร์ลส์ ดิกเกนส์ : เขียน อาริตา พงศ์ธรานนท์ : แปล

พิมพ์ พ.ศ. 2567

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์แอร์โรว์
ในเครือบริษัท แอร์โรว์ มัลติมีเดีย จำกัด
เลขที่ 1 ถนนกำแพงเพชร 6 ซอย 5 แยก 6 (โกสุมนิเวศน์ ซ. 2)
แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210
โทรศัพท์ 0-2573-6584 ฝ่ายขาย 0-2573-6572
Email : arrowclassicbook@gmail.com Line ID : @arrow11
homepage : www.arrowmultimedia.co.th

Thai Language Translation Copyright © 2024 by Arrow Multimedia Co.,Ltd.
All rights reserved.

© ลงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท แอร์โรว์ มัลติมีเดีย จำกัด
ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปลอกเลียน ทำสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต
หรือสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรม
ดิกคินส์, ชาลส์.
คืนปาฏิหาริย์วันคริสต์มาส—กรุงเทพฯ : แอร์โรว์, 2567.
256 หน้า.
1. วรรณกรรมแปล I.อาริตา พงศ์ธรานนท์, แปล II. ชื่อเรื่อง.
ISBN 978-616-434-392-4

บรรณาธิการ : นิคม ชาวเรือ
กองบรรณาธิการ : สุภาภรณ์ สว่างจันทร์, ปวันรัตน์ เกียรติธีรชัย
พิสูจน์อักษร : วลัยกร เต็มขันท์ **รูปเล่ม :** อริสรา สุวรรณ
ออกแบบปก: ชมพูนุช ขอดคำ **ฝ่ายขาย :** ณลิณพรรณ เผ่าพันธุ์ขาว
ผู้จัดการทั่วไป : เดือนนภา สุรามิตร

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จงถนอม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6
homepage : www.naiin.com

พิมพ์ที่ : **บริษัท ออฟเซ็ทพลัส จำกัด**
95/39 หมู่ 8 ซอย สุขสวัสดิ์ 84 ต. ในคลองบางปลากด อ. พระสมุทรเจดีย์ จ. สมุทรปราการ 10290
โทรศัพท์ 0-2461-2161-4 โทรสาร 0-2461-2165

ทำเพลตและแยกสีโดย : **layprocess@gmail.com**
โทรศัพท์ 0-2883-0360-1

ราคา 250 บาท

ชาร์ลส์ ดิกเกนส์

ชาร์ลส์ จอห์น ฮัฟแฟม ดิกเกนส์ (Charles John Huffam Dickens) เกิดวันที่ 7 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1812—9 มิถุนายน ค.ศ. 1870 เขาเป็นนักประพันธ์ชาวอังกฤษ และมีนามปากกาว่า **"โบซ (Boz)"** เกิดที่เมืองแลนด์พอร์ท แฮมเชียร์ ประเทศอังกฤษ ในปี พ.ศ. 2357 ดิกเกนส์ได้ย้ายมาอยู่ในลอนดอนแล้วย้ายไปอยู่ที่เมืองแชทแธม และที่นี่เขามีโอกาสได้เข้าโรงเรียน และได้ทำงานเป็นเด็กรับใช้ในสำนักงานทนายความชั้นสอง แล้วจึงเริ่มทำงานด้านหนังสือพิมพ์และได้เป็นผู้สื่อข่าวและเข้าทำงานกับหนังสือพิมพ์แห่งหนึ่งในลอนดอนในเวลาต่อมา

ชาร์ลส์ ดิกเกนส์เป็นคนทำงานหนัก ผลิตงานวรรณกรรมรวมทั้งงานเขียนเพื่อต่อต้านความชั่วร้ายในสังคมสมัยนั้นออกมาอย่างสม่ำเสมอเป็นจำนวนมาก และไม่เคยส่งเรื่องช้ากว่ากำหนดเลย ดิกเกนส์เริ่มงานวรรณกรรมด้วยการเขียนลงในหนังสือพิมพ์รายเดือนโดยเริ่มด้วยเรื่อง *โอลิเวอร์ ทวิสต์, นิโคลาส นิคเกิลบี* และ *ดิโอลเคียวริโอซิตีชอพ* หลังจากนั้น ดิกเกนส์ได้ไปใช้ชีวิตส่วนใหญ่ของเขาในต่างประเทศ งานในระยะหลังของเขาได้แก่ *เดวิด คอบเปอร์ฟิลด์, บลีกเฮาส์, เรื่องของสองนคร, ความคาดหวังอันยิ่งใหญ่* (Great Expectation) และงานเขียนที่ยังไม่จบเรื่อง *ความลึกลับของเอดวิน ดรูด (The Mystery of Edwin Drood)*

คำนำสำนักพิมพ์

สุขสันต์คริสต์มาสนะทุกคน!

“บ้า!” สครูจกล่าว “เหลวไหล!”

ด้วยถ้อยคำอันโด่งดังเหล่านั้น เรื่องราวที่นำความสุขและความห่วงใยกลับมาอีกครั้งในวันคริสต์มาส ไม่ว่าเราจะอ่านออกเสียงกับครอบครัวและเพื่อนๆ ของเรา หรือเปิดหน้าหนังสือในช่วงเย็นของฤดูหนาวที่หนาวเย็นเพื่อดื่มด่ำกับเรื่องราวอย่างสันโดษ หนังสือ A Christmas Carol ของ **ชาร์ลส์ ดิกเกนส์** ก็เป็นประสบการณ์วันหยุดที่พิเศษมาก

คืนปาฏิหาริย์วันคริสต์มาส เป็นหนังสือเล่มเดียวที่จะทำให้หัวใจเราอบอุ่นด้วยความทรงจำอันของชายชราเอเบนีเซอร์ สครูจ โดยผีแห่งคริสต์มาสในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตนั้นจะเตือนเราด้วยเสียงหัวเราะและน้ำตาว่าจิตวิญญาณแห่งคริสต์มาสที่แท้จริงมาจากการ “ให้” ด้วยความรัก

สำนักพิมพ์แอร์โรว์

สารบัญ

บทที่ 1 ผีมาร์ลีย์ 11

บทที่ 2 วิญญาณตนแรก 34

บทที่ 3 วิญญาณตนที่สอง 55

บทที่ 4 วิญญาณตนสุดท้าย 82

บทที่ 5 ตอนจบ 101

บทนำ

ผมใช้ความพยายามอย่างมากในหนังสือผีเล่มเล็กๆ นี้เพื่อสร้างผีขึ้นมาจากแนวคิดของผม แต่จะไม่ทำให้ผู้อ่านหมดอารมณ์ขันกับตัวเอง กับคนอื่นๆ กับเทศกาลคริสมาสต์ หรือกับผม ขอให้ผีหลอกหลอนในบ้านของพวกเขาอย่างรื่นรมย์ และไม่มีใครอยากกำจัดเขาออกไป

เพื่อนและผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์

ซี.ดี.

ธันวาคม 1843

1

ผีมาร์ลีย์

มาร์ลีย์ตายแล้ว เรื่องเริ่มต้นอย่างนั้น ไม่มีอะไรต้องสงสัยเลย บันทึกการฝังศพของเขาลงชื่อโดยพระ เสมียน สัปเหร่อ และญาติใกล้ชิด สครูจลงชื่อด้วย และลายเซ็นของเขาก็รับรองความถูกต้องได้สำหรับทุกอย่างที่เขาลงชื่อในตลาดหุ้น ดังนั้น ตาเฒ่ามาร์ลีย์ตายแล้วอย่างแน่นอน เหมือนตะปูตัวใหญ่ที่ตอกประตูให้แน่นหนา

เข้าใจด้วยนะ! ผมไม่ได้ตั้งใจจะพูดว่าผมรู้ดีเรื่องการตายอย่างยิ่งของตะปูตอกประตู ผมเองค่อนข้างจะถือว่าตะปูตอกโลงศพเป็นชิ้นส่วนเครื่องเหล็กที่ตายอย่างแน่นอนที่สุดในการซื้อขาย แต่บรรพบุรุษของเรามีภูมิปัญญาในการเปรียบเทียบ และผมจะไม่ยื่นมือต่ำต้อยไปก้าวก่ายเรื่องนี้หรือสิ่งที่ประเทศทำ เพราะฉะนั้น คุณต้องยอมให้ผมพูดย้ำอย่างหนักแน่นว่ามาร์ลีย์ตายแล้วแน่นอนเหมือนตะปูตอกประตู

สครูจรู้หรือเปล่าว่าเขาตายแล้ว แน่นอน รู้สิ จะเป็นอื่นไปได้อย่างไร สครูจกับเขาเป็นหุ้นส่วนกันมากี่ปีนั้นผมไม่ทราบ สครูจเป็นผู้จัดการมรดกเพียงคนเดียวของเขา เป็นผู้บริหารจัดการคนเดียว เป็นผู้รับมรดกคนเดียว เป็นผู้รับมอบทรัพย์สินที่เหลืออยู่คนเดียว เป็นเพื่อนคนเดียว และเป็นญาติมิตรคนเดียวของเขา และถึงแม้สครูจจะไม่ได้หดหู่มากมายกับเหตุการณ์เศร้านี้ แต่เขาก็เป็นคนที่เชี่ยวชาญเรื่องธุรกิจในวันฝังศพ และจัดการพิธีด้วยการเจรจาต่อรองอย่างไม่มีปัญหา

การเอ่ยถึงพิธีศพของมาร์ลีย์นำผมกลับไปยังจุดเริ่มต้น มาร์ลีย์ตายแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย ต้องเข้าใจเรื่องนี้ให้ชัดเจน ไม่มีเรื่องมหัศจรรย์อะไรที่ผมจะเล่า ถ้าเราไม่ได้เชื่อเต็มที่ว่าบิดาของแฮมเล็ตตายก่อนที่ละครจะเริ่ม ก็คงไม่มีอะไรพิเศษที่เขาออกมาเดินทอดน่องบนกำแพงตอนกลางคืนในสายลมตะวันออกให้บุตรชายที่จิตใจอ่อนแอตื่นตระหนก แต่เป็นแค่สุภาพบุรุษวัยกลางคนที่รีบออกไปหลังจากมืดในจุดที่มีลมพัดอย่างเช่นบริเวณโบสถ์

สครูจไม่เคยทาสีทับชื่อเฒ่ามาร์ลีย์ มันยังคงอยู่เหนือประตูโกดังหลังจากนั้นอีกหลายปี สครูจและมาร์ลีย์ บริษัทเป็นที่รู้จักในชื่อสครูจและมาร์ลีย์ บางครั้งคนที่เพิ่งเข้ามาในธุรกิจจะเรียกว่าสครูจ สครูจ บางครั้งก็เรียกว่ามาร์ลีย์ แต่เขาก็ตอบรับทั้งสองชื่อ สำหรับเขาแล้วมันก็เหมือนกัน

โอ๊ะ! แต่สครูจเป็นคนตระหนี่มาก! เหนียวแน่น ขี้เหนียว ขี้ตืดอยากได้ ละโมบ โลภมาก ตาแก่ใจบาป! เย็นชาและแข็งกระด้างเหมือนหินเหล็กไฟที่ไม่อาจใช้เหล็กตีให้เกิดไฟที่อ่อนโยนได้ ลึกลับและไม่สุงสิงกับใคร โดดเดี่ยวเหมือนหอยนางรม ความเย็นชาในตัวได้แช่แข็งลักษณะดั้งเดิมของเขา กัดแทะจมูกแหลมของเขา ทำให้แก้มเหี่ยวย่น ท่าเดินแข็งทื่อ ดวงตาเป็นสีแดง ริมฝีปากบางเป็นสีน้ำเงิน และพูดด้วยน้ำเสียงกระด้างร้ายกาจ มีเกล็ดน้ำแข็งบนศีรษะเขา บนคิ้ว และที่คางแหลมบาง เขามีอุณหภูมิร่างกายต่ำอยู่เสมอ เขาทำให้สำนักงานเย็นเฉียบในหน้าร้อน และไม่ทำให้อุ่นขึ้นเลยสักองศาเดียวในวันคริสต์มาส

ความร้อนและเย็นภายนอกมีอิทธิพลต่อสครูจเพียงเล็กน้อย ไม่มีความอบอุ่นใดทำให้เขาอุ่นได้ และไม่มีอากาศหนาวใดทำให้เขาหนาวเย็นได้ ไม่มีลมแรงใดร้ายแรงไปกว่าเขา ไม่มีหิมะตกใดมุ่งมั่นต่อเป้าหมายมากกว่า ไม่มีฝนใดเปิดรับคำอ้อนวอนน้อยกว่า อากาศเหม็นอับไม่รู้ว่าจะพบเขาได้ที่ไหน ฝน หิมะ ลูกเห็บ และหิมะปนฝนที่หนักที่สุดสามารถโอ้อวดถึงข้อได้เปรียบเหนือเขาได้เพียงอย่างเดียว คือการ ‘ตกลงมา’ อย่างเอื้อเฟื้อ และสครูจไม่เคยเป็นเช่นนั้น

ไม่มีใครเคยเรียกเขาให้หยุดบนถนนและพูดด้วยท่าทางดีใจว่า “สครูจที่รัก สบายดีหรือเปล่า เมื่อไหร่จะมาหาผมบ้าง” ไม่มีขอทานคนใดอ้อนวอนให้เขามอบข้าวของเล็กน้อยให้ ไม่มีเด็กคนไหนถามเวลากับเขา ตลอดชีวิตไม่เคยมีชายหรือหญิงคนไหนถามทางไปสถานที่ต่างๆ กับเขา แม้แต่สุนัขของคนตาบอดก็ดูเหมือนรู้จักเขา และพอพวกมันเห็นเขาเข้ามาใกล้ พวกมันก็จะดึงเจ้านายเข้าประตูไปที่ลานบ้าน จากนั้นก็จะกระดิกหางราวกับจะพูดว่า “ไม่มีดวงตายังดีเสียกว่ามีดวงตาชั่วร้าย เจ้านาย!”

แต่สครูจใส่ใจหรือเปล่า สิ่งที่เขาชอบคือหลีกเลี่ยงการใช้ชีวิตของเขาไปกับวิถีชีวิตของฝูงชน เตือนความเห็นอกเห็นใจของมนุษย์ทั้งหลายให้อยู่ห่างๆ ซึ่งทำให้ผู้คนที่รู้เรื่องนี้เห็นว่า ‘ดีแล้ว’ สำหรับสครูจ

กาลครั้งหนึ่งในบรรดาวันดีๆ ของปี คือวันคริสมาสต์อีฟ เฒ่าสครูจนั่งยุ่งอยู่ในสำนักงาน อากาศหนาวเย็น หม่นมัว หนาวจนเจ็บผิว หมอกยังลงจัดอีกด้วย เขาได้ยินเสียงผู้คนในลานด้านนอกไอ ตบอกตัวเอง และกระทืบเท้าบนทางเดินปูด้วยหินเพื่อให้ตัวเองอบอุ่น นาฬิกาของเมืองเพิ่งบอกเวลาบ่ายสามโมงแต่ค่อนข้างมืดแล้ว ทั้งวันไม่มีแสงสว่างเทียนไขส่องแสงแววับอยู่ในหน้าต่างสำนักงานใกล้เคียงเหมือนสีแดงที่แต้มบนอากาศสีน้ำตาล หมอกหลั่งไหลเข้าไปในทุกรอยแยกและรูกุญแจ และหนาเสียจนถึงแม้ลานจะแคบมากก็มองเห็นบ้านเรือนตรงข้ามเป็นแค่เงามืด การเห็นเมฆหมอกสลัวคล้อยต่ำลงมาปิดบังทุกอย่างอาจทำให้คิดไปได้ว่าธรรมชาติโหดร้ายอยู่ใกล้ๆ และกำลังขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

ประตูห้องของสครูจเปิดอยู่ เพื่อให้เขาคอยจับตาดูเสมียนที่กำลังคัดลอกจดหมายอยู่ในห้องเล็กๆ เหมือนตู้ที่อยู่เลยออกไปได้ สครูจมีเตาผิงเล็กมาก แต่เตาผิงของเสมียนยิ่งเล็กกว่ามากเสียจนดูเหมือนมีถ่านแค่ก้อนเดียว แต่เขาก็ไม่สามารถเติมถ่านได้เพราะสครูจเก็บลังใส่ถ่านไว้ในห้องของเขา และแน่นอนว่าเมื่อเสมียนเข้ามาหาพร้อมกับที่ตักถ่าน ผู้เป็นนายก็เห็นว่าเขาจำเป็นต้องออกจากงานได้แล้ว ดังนั้น เสมียนจึงพันผ้าพันคอขนสัตว์สีขาว และพยายามทำให้ตัวเองอบอุ่นด้วยเทียนไข

แต่เขาไม่ใช่คนที่มีจินตนาการแข็งแกร่ง ความพยายามจินตนาการถึงความอบอุ่นจึงล้มเหลว

“สุขสันต์วันคริสต์มาสครับลุง! ขอให้พระเจ้าคุ้มครอง!” เสียงร้องร่าเริงนั้นเป็นเสียงของหลานชายของสครูจซึ่งเข้ามาหาอย่างรวดเร็ว และนี่เป็นสัญญาณที่บอกการมาถึงของเขา

“เฮอะ!” สครูจพูด “เหลวไหล!”

เขาทำให้ตัวเองอุ่นด้วยการเดินเร็วๆ ในหมอกและน้ำค้างแข็ง หลานชายของสครูจคนนี้ท่าทางเบิกบาน หน้าแดงและหล่อเหลา ดวงตาเป็นประกาย ลมหายใจเป็นควัน

“คริสต์มาสเหลวไหล ลุงครับ!” หลานชายของสครูจพูด “ผมคิดว่าลุงคงไม่ได้หมายความอย่างนั้นหรอกนะครับ”

“ฉันหมายความอย่างนั้นแหละ” สครูจพูด “สุขสันต์วันคริสต์มาส! แกมีสิทธิ์อะไรที่จะมีความสุข มีเหตุผลอะไรที่จะมีความสุข แกยากจนออกอย่างนั้น”

“เอาละ ถ้าอย่างนั้น” หลานชายตอบอย่างร่าเริง “ลุงมีสิทธิ์อะไรที่จะหดหู่ล่ะครับ มีเหตุผลอะไรที่จะบึ้งตึง ลุงรวยออกอย่างนั้น”

สครูจนึกหาคำตอบดีๆ ในทันทีไม่ได้ จึงพูดว่า “เฮอะ!” อีกครั้งและตามด้วย “เหลวไหล”

“อย่าโมโหสิครับลุง” หลานชายพูด

“ฉันจะเป็นยังไงได้ล่ะ” ลุงโต้ “ในเมื่อฉันอยู่ในโลกที่มีแต่คนโง่แบบนี้ สุขสันต์วันคริสต์มาส! ออกไปสนุกวันคริสต์มาส เวลาคริสต์มาสของแกก็เป็นแค่เวลาจ่ายเงินทั้งที่ไม่มีเงิน เป็นเวลาที่พบว่าตัวเองแก่ลงอีกปีแต่ไม่ได้รวยขึ้นเลยสักนิดเดียว เป็นเวลาที่ทำให้บัญชีของแกสมดุลและทุกรายการในบัญชีตลอดสิบสองเดือนทำให้แกเป็นหนี้งั้นหรือ” สครูจพูดอย่างขุ่นเคือง “พวกโง่ทุกคนที่ออกไปสนุกสนานแล้วพูดว่า ‘สุขสันต์วันคริสต์มาส’ ควรจะถูกต้มในขนมพุดดิ้งของตัวเอง แล้วก็ฝังโดยใช้กิ่งต้นฮอลลี่ปักทะลุหัวใจ จริงๆ นะ!”

“ลุงครับ!” หลานชายขอร้อง

“หลานชาย!” ผู้เป็นลุงตอบกลับอย่างเคร่งเครียด “รักษาคริสต์มาสตามแบบของแก แล้วปล่อยให้ฉันรักษาในแบบของฉัน”

“รักษา!” หลานชายของสครูจทวนคำ “แต่ลุงไม่ได้รักษาเลยนะครับ”

“ถ้างั้นก็ให้ฉันปล่อยมันไว้อย่างนั้นก็แล้วกัน” สครูจพูด “มันอาจจะดีสำหรับแก! ดีกว่าที่เคย!”

“มีหลายอย่างที่ดีกับผมโดยที่ไม่ต้องได้กำไร ผมกล้าพูดเลย” หลานชายตอบ “คริสต์มาสเป็นหนึ่งในนั้น ผมแน่ใจว่าผมคิดถึงช่วงเวลาคริสต์มาสเสมอเมื่อมันเวียนมาถึง นอกจากความเลื่อมใสเพราะชื่อที่ศักดิ์สิทธิ์และความเป็นมาแล้ว ถ้าจะมีอะไรที่เป็นส่วนหนึ่งในคริสต์มาสนอกเหนือจากนั้น มันเป็นช่วงเวลาที่ดี เป็นเวลาแห่งความเมตตา ให้อภัย เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มิตรไมตรี เป็นเวลาเดียวที่ผมรู้ในปฏิทินอันยาวนานของปีเมื่อชายและหญิงดูเหมือนจะยอมเปิดเปิดหัวใจที่ปิดอยู่ และนึกถึงผู้คนที่ต่ำต้อยกว่าราวกับคนเหล่านั้นคือเพื่อนผู้ร่วมเดินทางไปสู่หลุมฝังศพอย่างแท้จริง และไม่มีใครเชื้อชาติใดจะเดินทางไปบนเส้นทางอื่นได้ เพราะฉะนั้น ลุงครับ ถึงแม้คริสต์มาสจะไม่เคยทำให้ผมมีเงินหรือทองเข้ามาในกระเป๋าสักนิด แต่ผมก็เชื่อว่ามันได้ให้สิ่งที่ดีแก่ผม และจะให้สิ่งที่ดีแก่ผม และผมขอพูดว่าพระเจ้าอวยพรให้คริสต์มาส!”

เสมียนในห้องเล็กๆ ปรบมืออย่างไม่ตั้งใจ กลายเป็นความไม่สุภาพไปในทันที เขาเขี่ยไฟ และดับประกายไฟสุดท้ายที่อ่อนแรงนั้นลงไปตลอดกาล

“ถ้าผมได้ยินเสียงจากคุณอีก คุณจะได้รักษาคริสต์มาสไว้แต่ตกงานแน่” สครูจพูดแล้วหันไปทางหลานชาย “แกเป็นนักพูดที่มีพลังเชียวนะ ทำไมถึงไม่เข้าสภาเสียเลยล่ะ”

“อย่าโกรธเลยครับ ลุง ไม่เอาน่า! พรุ่งนี้มากินอาหารค่ำกับเรานะครับ”

สครูจบอกว่าจะไปเจอหลานชาย ใช่ เขาบอกจริงๆ เขาพูดยืดยาวและบอกว่าคงจะเจอหลานชายในนรกก่อน

“แต่ทำไมล่ะครับ” หลานชายร้อง “ทำไม!”

“ทำไมแกถึงแต่งงาน” สครูจถาม

“เพราะผมมีความรัก”

“เพราะแกมีความรัก!” สครูจคำรามราวกับนั่นคือสิ่งเดียวในโลกที่ไร้สาระกว่าสุขสันต์วันคริสต์มาส “ลาก่อน”

“ไม่นะครับ ลุง แต่ลุงก็ไม่เคยมาหาเราก่อนเรื่องนี้เลย ทำไมตอนนี้ถึงใช้เป็นเหตุผลที่จะไม่มาล่ะครับ!”

“ลาก่อน” สครูจพูด

“ผมไม่ได้ต้องการอะไรจากลุงเลย ผมไม่ขออะไรจากลุง ทำไมเราถึงเป็นมิตรกันไม่ได้ล่ะครับ”

“ลาก่อน” สครูจพูด

“ผมเสียใจเหลือเกินที่ลุงเด็ดขาดอย่างนั้น เราไม่เคยทะเลาะกันเลย ผมไม่เคยเป็นฝ่ายเข้าไปทะเลาะ แต่ผมพยายามจะแสดงความเคารพต่อวันคริสต์มาส และจะรักษาความรื่นรมย์ของคริสต์มาสไว้จนถึงที่สุด เพราะฉะนั้น สุขสันต์วันคริสต์มาสครับลุง!”

“ลาก่อน” สครูจพูด

“และสวัสดีปีใหม่ด้วยครับ!”

“ลาก่อน!” สครูจพูด

หลานชายของเขาออกจากห้องไปโดยไม่พูดอะไรที่แสดงถึงความโกรธเคืองเลย เขาหยุดที่ประตูด้านนอกเพื่อกล่าวทักทายคริสต์มาสกับเสมียนผู้หนาวเย็น แต่ก็อบอุ่นกว่าสครูจ เพราะชายผู้นั้นตอบกลับอย่างมีไมตรี

“ยังมีอีกคนหนึ่ง” สครูจซึ่งได้ยินพูดพึมพำ “เสมียนของฉัน ได้เงินสัปดาห์ละสิบห้าชิลลิง มีเมียกับครอบครัว เขาพูดเรื่องสุขสันต์วันคริสต์มาส ฉันจะไล่ไปอยู่โรงพยาบาลบ้า”

ชายบ้าคนนี้ให้หลานชายของสครูจออกไป และให้อีกสองคนเข้ามา พวกเขาเป็นสุภาพบุรุษผึ่งผายน่ามอง ซึ่งตอนนี้มายืนถอดหมวกอยู่ในสำนักงานของสครูจ พวกเขาถือหนังสือและเอกสาร และโค้งให้สครูจ

“ผมคิดว่าที่นี่คือบริษัทสครูจและมาร์ลีย์ใช่ไหมครับ” สุภาพบุรุษคนหนึ่งพูดโดยอ้างถึงรายชื่อที่เขามีอยู่ “ผมกำลังทักทายมิสเตอร์สครูจหรือมิสเตอร์มาร์ลีย์ครับ”

“มิสเตอร์มาร์ลีย์ตายไปเจ็ดปีแล้ว” สครูจตอบ “เขาตายคืนนี้เมื่อเจ็ดปีก่อน”

“เราไม่สงสัยเลยว่าความโอบอ้อมอารีของเขาจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างดีจากหุ้นส่วนที่ยังอยู่ของเขา” สุภาพบุรุษพูดพลางยื่นหนังสือแนะนำตัวให้

แน่นอน ทั้งสองมีลักษณะคล้ายกัน สครูจขมวดคิ้วกับคำว่า “โอบอ้อมอารี” เขาสั่นศีรษะและยื่นหนังสือแนะนำตัวคืน

“ในเทศกาลเฉลิมฉลองของปีแบบนี้ มิสเตอร์สครูจ” สุภาพบุรุษพูดพลางหยิบปากกาออกมา “เราจึงน่าจะมอบอาหารเล็กน้อยให้แก่คนยากจนและขาดแคลน พวกเขาทุกข์ยากอย่างมากในช่วงเวลานี้ มีหลายพันคนที่ต้องการสิ่งของจำเป็นธรรมดา หลายแสนคนต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกครับ”

“ไม่มีคุกหรือไง”

“มีมากมายครับ” สุภาพบุรุษพูดและวางปากกาลงอีกครั้ง

“แล้วเคหะสงเคราะห์ล่ะ” สครูจถาม “พวกเขายังดำเนินการอยู่หรือเปล่า”

“ยังทำอยู่ครับ” สุภาพบุรุษตอบ “ถึงผมจะอยากพูดว่าไม่ได้ทำก็ตาม”

“ถ้าอย่างนั้นเครื่องจักรและกฎหมายสำหรับคนจนก็ยังทำงานเต็มที่สินะ” สครูจพูด

“ทั้งสองอย่างยุ่งวุ่นวายมากครับ”

“โอ๊ะ! จากที่คุณพูดตอนแรก ผมก็นึกว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นที่มาทำให้ทั้งสองอย่างหยุดทำงานที่มีประโยชน์เสียอีก” สครูจพูด “ผมดีใจมากที่ได้ยินอย่างนั้น”

“ด้วยความเชื่อว่าพวกเขาแทบจะให้การสนับสนุนทางจิตใจและร่างกายแบบชาวคริสต์แก่คนจำนวนมากไม่ได้” สุภาพบุรุษตอบ “พวกเราสามสี่คนจึงพยายามหาทุนเพื่อซื้ออาหารและน้ำ กับสิ่งให้ความอบอุ่นให้แก่คนยากจนสักหน่อย เราเลือกเวลานี้เพราะเป็นเวลาที่ทุกคนรู้สึกต้องการอย่างยิ่ง และมีความรื่นเริงมากมาย คุณจะให้ผมเขียนว่าอะไรดีครับ”

“ไม่ต้องเขียน!” สครูจตอบ

“คุณต้องการให้ไม่ระบุชื่อหรือครับ”

“ผมต้องการอยู่ตามลำพัง” สครูจบอก “คุณถามว่าผมต้องการอะไร คุณสุภาพบุรุษ นั่นแหละคำตอบของผม ผมไม่ได้รื่นเริงกับคริสต์มาสและไม่สามารถออกเงินเพื่อให้คนไม่ทำงานได้รื่นเริง ผมช่วยสนับสนุนสถานสงเคราะห์ที่บอกไปแล้ว นั่นก็มากพอแล้ว และคนที่ขาดแคลนมากๆ ก็ต้องไปที่นั่น”

“หลายคนไปที่นั่นไม่ได้ และหลายคนก็ยอมตายดีกว่า”

“ถ้าพวกเขายอมตายก็สมควรตาย” สครูจพูด “จะได้ลดประชากรส่วนเกิน อีกอย่าง—ขอโทษที—ผมไม่รู้เรื่องนั้นหรอก”

“แต่คุณอาจจะรู้นะครับ” สุภาพบุรุษตั้งข้อสังเกต

“ไม่ใช่ธุระอะไรของผม” สครูจตอบ “คนเราเข้าใจเรื่องของตัวเองและไม่ไปยุ่งเรื่องคนอื่นก็พอแล้ว เรื่องของผมก็ทำให้ไม่มีเวลาแล้ว ลาก่อนคุณสุภาพบุรุษ!”

เมื่อเห็นได้ชัดว่าไม่มีประโยชน์ที่จะดึงดันทำตามความตั้งใจ สุภาพบุรุษทั้งสองจึงถอยกลับไป สครูจกลับไปทำงานต่อด้วยความมั่นใจในตัวเองยิ่งขึ้นและอารมณ์ดีกว่าปกติ

ขณะนั้นหมอกและความมืดหนาขึ้น ผู้คนจึงวิ่งไปมาพร้อมกับคบไฟสว่างแวววาว เสนอบริการเดินนำไปข้างหน้าสำหรับม้าลากรถม้าเพื่อจะได้นำทางให้ ที่หอคอยโบราณของโบสถ์ หมอกและความมืดบดบังระฆังเก่าแก่เสียงแหบห้าวที่มักจะมองจากหน้าต่างแบบโกธิคในกำแพงลงมายังสครูจ มันตีบอกชั่วโมงและนาทีอยู่ในเมฆหมอกด้วยเสียงสั่นรัวราวกับฟันกระทบกันอยู่ในความเย็นยะเยือกบนนั้น ความหนาวเย็นรุนแรงยิ่งขึ้น ที่ถนนใหญ่ตรงมุมลาน คนงานกำลังซ่อมท่อก๊าซ และจุดไฟกองใหญ่ในเตาเหล็กบนขาตั้ง มีกลุ่มผู้ชายทั้งเด็กและผู้ใหญ่สวมเสื้อผ้าเก่าขาดล้อมรอบกองไฟ พวกเขาอังมือให้อบอุ่นและหยีตากับเปลวไฟแรงกล้าอย่างยินดี หัวก๊อกน้ำดับเพลิงข้างถนนถูกทิ้งไว้โดยไม่ใส่ใจ น้ำที่ไหลล้นออกมาแข็งตัวกลายเป็นน้ำแข็งลื่นๆ ร้านค้ามีกิ่งฮอลลี่และลูกเบอรี่เป็นประกายแวววาวอยู่ในความร้อนของตะเกียงที่หน้าต่าง ความสว่างไสวของร้านรวงทำให้หน้าขาวซีดของของผู้คนแดงปลั่งขึ้นขณะเดินผ่านบรรดาร้านขายเนื้อและร้านขายของชำกลายเป็นเรื่องสนุกยอดเยี่ยมเป็นการแสดงสวยงามจนแทบไม่น่าเชื่อว่าหลักการน่าเบื่ออย่างการต่อรองและการค้าขายจะมีอะไรให้ทำ นายกเทศมนตรีที่ปักหลักอยู่ในคฤหาสน์ใหญ่โตสั่งพ่อครัวและคนรับใช้ชายห้าสิบคนจัดการวันคริสมาสต์แบบที่บ้านนายกเทศมนตรีควรจะทำ และแม้แต่ช่างตัดเสื้อตัวเล็กๆ ที่ถูกปรับห้าชิลลิงเมื่อวันจันทร์ที่แล้วเพราะเมาและอาละวาดบนถนน ก็ยังเร่งรีบเตรียมทำขนมพุดดิ้งอยู่ในห้องใต้หลังคา ขณะที่ภรรยาผอมแห้งและลูกน้อยของเขาออกไปซื้อเนื้อวัว

หมอกหนาขึ้นและหนาวเย็นมากขึ้น! ความหนาวเย็นเสียดแทงผิว ถ้านักบุญดันสแตนตัดจมูกของวิญญาณชั่วร้ายได้ด้วยสัมผัสของอากาศหนาวเย็นอย่างนั้นแทนที่จะใช้อาวุธ ปีศาจร้ายคงมีเหตุผลในการคำรามอย่างเกรี้ยวกราด เด็กน้อยเจ้าของจมูกเล็กๆ คนหนึ่งถูกกัดแทะด้วยความหิวและหนาวเย็นเหมือนกระดูกที่ถูกสุนัขกัดแทะ เขาก้มลงไป

ที่รูกุญแจสำนักงานของสครูจเพื่อร้องเพลงคริสต์มาสให้ แต่เพียงแค่ร้องว่า

“ขอพระเจ้าอวยพรให้ท่านรื่นเริง สุภาพบุรุษ!
อย่าได้มีสิ่งใดทำให้หดหู่!”

สครูจก็คว้าไม้บรรทัดขึ้นมาด้วยท่าทางแข็งขัน จนนักร้องรีบหนีไปอย่างหวาดกลัว ปล่อยให้รูกุญแจอยู่กับหมอกและเกล็ดน้ำแข็งที่มากขึ้น

ในที่สุด เวลาปิดสำนักงานก็มาถึง สครูจลงจากม้านั่งอย่างไม่พอใจ และยอมรับความจริงโดยปริยายว่าเสมียนที่อยู่ในห้องเล็กรอคอยอยู่ เขาเป่าเทียนดับทันทีและสวมหมวก

“พรุ่งนี้คุณคงจะอยากหยุดทั้งวันล่ะสิ” สครูจพูด

“ถ้าสะดวกนะครับ”

“ไม่สะดวก” สครูจพูด “และไม่ยุติธรรมด้วย ถ้าผมต้องขาดเงินไปสองชิลลิงครึ่ง คุณควรจะคิดว่าคุณทำตัวแย่นะ ผมแน่ใจอย่างนั้น”

เสมียนยิ้มแห้งๆ

“ยิ่งกว่านั้น” สครูจพูด “คุณไม่คิดว่าผมทำตัวแย่เวลาที่จ่ายค่าจ้างหนึ่งวันโดยที่คุณไม่ต้องทำงาน”

เสมียนให้ความเห็นว่าแค่ปีละครั้งเท่านั้น

“ข้ออ้างไม่เอาไหนในการขโมยเงินจากกระเป๋าคนอื่นทุกวันที่ยี่สิบห้าธันวาคม!” สครูจพูดพลางติดกระดุมเสื้อโค้ทตัวใหญ่จนถึงคาง “แต่ผมคิดว่าคุณต้องทำงานทั้งวัน พรุ่งนี้มาแต่เช้าด้วย!”

เสมียนรับปาก แล้วสครูจก็เดินออกไปพร้อมกับบ่นด้วยความโกรธ สำนักงานปิดทันที และเสมียนพร้อมกับผ้าพันคอสีขาวห้อยแกว่งต่ำกว่าเอว (เพราะเขาไม่มีเสื้อโค้ทตัวใหญ่) ก็ไปต่อแถวพวกเด็กๆ ผู้ชายและเล่นเลื่อนไถลไปตามถนนคอร์นฮิลล์ยี่สิบครั้งเพื่อฉลองวันคริสต์มาสอีฟ จากนั้นก็วิ่งกลับบ้านที่แคมเด็นทาวน์อย่างเร็วที่สุดเพื่อไปเล่นเกมปิดตาไล่จับ

สครูจกินอาหารเย็นหดหู่ในร้านอาหารที่ดูน่าหดหู่ประจำของเขา อ่านหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ และฆ่าเวลาที่เหลือของเย็นวันนั้นไปกับตัวเลขในบัญชี จากนั้นก็กลับบ้านไปนอน เขาอาศัยอยู่ในห้องซึ่งเคยเป็นของหุ้นส่วนที่จากไปแล้ว เป็นห้องชุดทึบทึมในอาคารเตี้ยๆ มันอยู่ในลานอาคารที่เคยเป็นที่อาศัยซึ่งแทบไม่ได้ใช้ทำธุรกิจ จนอดไม่ได้ที่จะนึกถึงสมัยที่อาคารยังใหม่ คงมีการวิ่งเข้าไปเล่นซ่อนหากับอาคารอื่นๆ และลืมทางกลับออกมา ตอนนี้มันเก่าและมืดมัวเพราะไม่มีใครอาศัยอยู่เลย นอกจากสครูจ ห้องอื่นๆ ทั้งหมดให้ใช้เป็นสำนักงาน ลานแห่งนั้นมืดเสียจนแม้แต่สครูจที่รู้จักหินทุกก้อนดียังต้องคลำทางไป หมอกและเกล็ดน้ำแข็งเกาะกุมประตูเก่าๆ สีดำที่ทางเข้าบ้าน จนดูราวกับอากาศได้ปักหลักด้วยความโศกเศร้าอยู่บนธรณีประตู

เอาละ เป็นความจริงที่ว่าไม่มีอะไรพิเศษเกี่ยวกับที่เคาะประตูที่อยู่บนบานประตูนอกจากมันมีขนาดใหญ่มาก เป็นความจริงด้วยว่าสครูจเห็นมันตอนกลางคืนและตอนเช้าระหว่างที่เขาอาศัยอยู่ในนั้น และสครูจก็มีสิ่งที่เรียกว่าจินตนาการน้อยมากพอๆ กับคนอื่นๆ ในลอนดอน ซึ่งถือเป็นคำพูดที่กล้าหาญเมื่อมันครอบคลุมไปถึงเทศบาล เทศมนตรี และคนรับใช้ที่สวมเครื่องแบบ จงระลึกไว้ด้วยว่าตั้งแต่ที่สครูจเอ่ยถึงหุ้นส่วนผู้ตายไปเจ็ดปีครั้งสุดท้ายเมื่อบ่ายวันนั้น เขาก็ไม่ได้นึกถึงมาร์ลีย์อีกเลย แม้สักขณะจิตเดียว จากนั้น ใครก็ได้ช่วยอธิบายให้ผมฟังหน่อยถ้าทำได้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไรเมื่อสครูจเสียบกุญแจเข้าไปที่ล็อกประตู มองที่เคาะประตู และโดยไม่มีกระบวนการเปลี่ยนแปลงใดๆ เขากลับเห็นใบหน้าของมาร์ลีย์แทนที่จะเป็นที่เคาะประตู

ใบหน้าของมาร์ลีย์ มันไม่ได้หลบอยู่ในเงามืดเหมือนวัตถุอื่นๆ ในลาน แต่มีแสงหม่นมัวอยู่รอบๆ เหมือนกุ้งเน่าในห้องใต้ดิน ใบหน้านั้นไม่ได้โกรธเกรี้ยวหรือดุร้าย แต่มองดูสครูจเหมือนอย่างที่มาร์ลีย์เคยมอง โดยมีแว่นตาน่าเกลียดอยู่บนหน้าผากน่ากลัว ผมขยับยุ่งอย่างประหลาดเหมือนถูกลมหายใจหรืออากาศร้อน และถึงแม้ดวงตาจะเปิดกว้าง แต่ก็

นิ่งสนิทไม่ขยับ และสีเขียวคล้ำของใบหน้านั่นเองที่ทำให้น่ากลัว แต่ความน่ากลัวนั้นดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่เหนือการควบคุมมากกว่าการแสดงความรู้สึกของใบหน้า

และขณะที่สครูจเพ่งมองปรากฏการณ์นี้ มันก็กลายเป็นที่เคาะประตูอีกครั้ง

จะบอกว่าเขาไม่ได้ตกใจกลัว หรือเลือดของเขาไม่ได้รับรู้ความรู้สึกหวาดหวั่นต่อสิ่งแปลกประหลาดนี้ก็คงไม่จริง แต่เขาก็หยิบกุญแจที่ปล่อยค้างอยู่ หมุนอย่างหนักแน่น เดินเข้าไป และจุดเทียน

เขาหยุดเพราะลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะปิดประตู และมองที่หลังประตูอย่างระมัดระวังก่อน ราวกับกึ่งๆ คาดหวังว่าจะต้องตกใจกับการเห็นหางเปียของมาร์ลีย์ยื่นเข้ามาในห้องโถง แต่ไม่มีอะไรที่หลังประตูนอกจากน็อตและสกรูซึ่งยึดที่เคาะประตูไว้ เขาจึงพูดว่า “หึ หึ!” แล้วปิดประตูโครม

เสียงนั้นก้องกังวานไปทั้งบ้านเหมือนฟ้าผ่า ทุกห้องข้างบนและถังทุกใบในห้องใต้ดินข้างล่างของพ่อค้าไวน์ดูเหมือนมีเสียงสะท้อนของตนเอง สครูจไม่ใช่คนที่จะตกใจกลัวเสียงสะท้อน เขาปิดประตูให้แน่นหนา เดินข้ามห้องโถงไปและขึ้นบันไดช้าๆ ถือเทียนไขไปด้วยอย่างระมัดระวัง

คุณอาจจะพอพูดได้ว่าบันไดเก่าแก่นั้นกว้างพอจะขับรถเทียมม้าหกตัวขึ้นไปได้ หรือกว้างเหมือนกับช่องโหว่ของกฎหมายแย่ๆ แต่ผมอยากจะบอกว่าคุณอาจจะขับรถบรรทุกศพขึ้นบันไดนั่นและขับเอียงไปด้านข้าง โดยมีคานไม้ขวางพยุงรถมุ่งเลียบผนัง ประตูรถเลียบราวบันไดและทำได้อย่างง่ายดาย มีพื้นที่กว้างมากให้ทำอย่างนั้นและยังมีที่เหลือ ซึ่งบางทีอาจจะเป็นเหตุผลว่าทำไมสครูจจึงคิดว่าเขาเห็นรถบรรทุกศพแล่นผ่านหน้าเขาไปในความมืดสลัว ตะเกียงก๊าซราวๆ ครึ่งโหลที่ถนนด้านนอกไม่ได้ส่องแสงเข้ามามากนัก คุณจึงอาจจะคิดได้ว่ามันมืดมากเมื่อมีแค่เทียนไขของสครูจ

สครูจเดินขึ้นบันไดไปอย่างไม่สนใจ ความมืดไม่เปลือง และเขาก็ชอบ แต่ก่อนจะปิดประตูหนาหนัก เขาเดินไปตามห้องต่างๆ เพื่อดูว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี เขาเพิ่งจะได้เห็นใบหน้าที่ทำให้เขาต้องทำอย่างนั้น

ห้องนั่งเล่น ห้องนอน ห้องเก็บของ ทั้งหมดเป็นอย่างที่ควรจะเป็น ไม่มีใครอยู่ใต้โต๊ะ ไม่มีใครอยู่ใต้โซฟา ไฟกองเล็กๆ อยู่ในตะแกรงเตาไฟ ช้อนและอ่างล้างจานเรียบร้อย หม้อมีด้ามจับใบเล็กที่ใช้ใส่ข้าวโอ๊ตต้มอยู่บนตะแกรงเหล็ก (สครูจเป็นหวัด) ไม่มีใครอยู่ใต้เตียง ไม่มีใครอยู่ในตู้ ไม่มีใครอยู่ในเสื้อคลุมที่แขวนอยู่กับผนังด้วยท่าทางน่าสงสัย ห้องเก็บของเป็นปกติ ตะแกรงกันไฟหน้าเตาผิงอันเก่า รองเท้าคู่เก่า ตะกร้าใส่ปลาสองใบ อ่างล้างหน้าบนขาตั้งสามขา และเหล็กเขี่ยไฟ

เมื่อพอใจแล้วเขาก็ปิดประตู ขังตัวเองไว้ในห้องโดยล็อกกุญแจสองชั้น ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เขาทำเป็นปกติ เมื่อแน่ใจว่าไม่มีเรื่องแปลกใจแล้ว เขาก็ถอดเนคไท สวมเสื้อคลุม รองเท้าแตะ และหมวกใส่นอน จากนั้นก็นั่งลงหน้าเตาผิงเพื่อกินข้าวโอ๊ตต้ม

เตาผิงมีไฟน้อยมาก ไม่มีอะไรในคืนอันขมขื่นนั้น เขาต้องนั่งใกล้เตาผิง ก้มลงไปเพื่อเค้นเอาความอบอุ่นเล็กน้อยจากเชื้อเพลิงที่มีอยู่น้อยนิด เตาผิงนั้นเก่า สร้างโดยพ่อค้าชาวดัทช์เมื่อนานมาแล้ว และปูรอบด้วยกระเบื้องโบราณของดัทช์ ออกแบบให้แสดงถึงคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ มีเคนและอาเบล ธิดาของฟาโรห์ ราชินีแห่งชีบา เทวดาผู้นำสารร่อนผ่านอากาศลงมาบนเมฆซึ่งเหมือนที่นอนขนนก อับราฮัม เจ้าชายชัซซาร์ สาวกของพระเยซูแล่นเรือไปในทะเล รูปบุคคลนับร้อยที่จะดึงดูดความคิดเขา แต่ใบหน้าของมาร์ลีย์ที่ตายไปเจ็ดปีแล้วก็เข้ามาราวกับไม้เท้าของผู้พยากรณ์โบราณและกวาดกลืนภาพทั้งหมดไป ถ้ากระเบื้องแต่ละแผ่นว่างเปล่าในตอนแรก ความคิดกระจัดกระจายของเขาคงวาดภาพศีรษะของเฒ่ามาร์ลีย์ลงไปบนผิวกระเบื้องทุกแผ่นแน่

“เหลวไหล!” สครูจพูดและเดินข้ามห้องไป

หลังจากเดินวนไปมาหลายรอบ เขาก็นั่งลงอีกครั้ง ขณะที่พิงศีรษะลงในเก้าอี้ สายตาเขาก็บังเอิญเหลือบมองไปที่กระดิ่งซึ่งแขวนอยู่ในห้อง สำหรับใช้สื่อสารจุดประสงค์ที่ตอนนี้ลืมไปแล้วกับห้องที่อยู่บนชั้นสูงสุดของอาคาร ด้วยความงุนงง แปลกประหลาด และน่ากลัวอย่างไม่อาจอธิบายได้ ขณะที่เขามองดูนั้น เขาก็เห็นกระดิ่งเริ่มแกว่งไกว ตอนแรกมันแกว่งเบามากจนแทบไม่มีเสียง แต่ไม่นานก็แกว่งเสียงดัง เช่นเดียวกับกระดิ่งทุกอันในบ้าน

สิ่งนี้อาจจะดำเนินไปราวครึ่งนาทีหรือหนึ่งนาที แต่ดูเหมือนหนึ่งชั่วโมง กระดิ่งหยุดลงทั้งหมดเหมือนตอนเริ่มต้น เสียงที่เข้ามาแทนเป็นเสียงโลหะกระทบกันดังอยู่ข้างล่าง ราวกับมีคนกำลังลากโซ่หนักๆ ไปบนถังในห้องใต้ดินของพ่อค้าไวน์ แล้วสครูจก็นึกได้ว่าเคยได้ยินว่าผีที่สิงอยู่ในบ้านจะลากโซ่ไปมา

ประตูห้องใต้ดินเปิดออกเสียงดัง แล้วเขาก็ได้ยินเสียงดังมากขึ้นจากพื้นข้างล่าง จากนั้นก็ดังขึ้นมาตามบันได และตรงมาที่ประตูห้องของเขา

“ก็ยังเหลวไหลนั่นแหละ!” สครูจพูด “ฉันไม่เชื่อ”

แต่สีหน้าเขาเปลี่ยนไปเมื่อมันผ่านประตูหนาหนักเข้ามาโดยไม่หยุด และผ่านเข้ามาในห้องต่อหน้าต่อตาเขา ขณะที่มันเข้ามา เปลวไฟใกล้มอดก็ลุกโชนขึ้นราวกับจะร้องว่า “ฉันรู้จักเขา! ผีมาร์ลีย์!” แล้วก็มอดลงไปอีกครั้ง

ใบหน้าเดิม เหมือนเดิมทุกอย่าง มาร์ลีย์กับหางเปีย สวมเสื้อกั๊กกางเกงยืดแนบเนื้อ และรองเท้าบูตเหมือนปกติ พู่ที่รองเท้าแข็งทื่อเหมือนหางเปีย ชายเสื้อ และผมบนศีรษะ โซ่ที่เขาลากนั้นพันอยู่กับเอว มันยาวและพันรอบเขาเหมือนหาง และมีสิ่งที่ผูกไว้ (เพราะสครูจสังเกตอย่างละเอียด) คือกล่องเก็บเงิน ลูกกุญแจ กุญแจชนิดคล้องสายยู สมุดบัญชีแยกประเภท โฉนด และกระเป๋าสตางค์หนักทำด้วยเหล็ก ร่างของเขา